

ENY HANKS

Mama, nebo a ja

SKÔR AKO SOM SA NARODIL
SKUTOČNÝ PRÍBEH

ENY HANKS

Mama, nebo a ja

SKÔR AKO SOM SA NARODIL
SKUTOČNÝ PRÍBEH

OBSAH

ÚVOD	11	2. ČASŤ	
1. ČASŤ		ROZHOVORY	
TEHOTENSTVO		MATKY A SYNA	68
ČAS ZÁZRAKOV	14	O šesť rokov neskôr	70
Výnimočný Silvester	16	Ako to chodí v nebi	72
1. mesiac	22	Stvorenie v nebi	74
2. mesiac	27	Večný kolobeh	78
3. mesiac	30	Chlapček či dievčatko?	84
4. mesiac	33	Nebeský labyrint	86
5. mesiac	41	Zábava v nebi	89
6. mesiac	45	Hovoriace zvieratká	93
7. mesiac	47	Bývanie v nebi	97
Už je to tu	55	Vzduch tam hore	102
Návrat do reality	59	Cestovanie za slniečkom	104
Vytúžené stretnutie	61	Ako som ťa našiel	108
Vždy nesvieti slnko	63	Prvé stretnutie	110
Zostaň pri mne	66	Čakanie na maminku	114
Matejko je doma	67	Príchod na tento svet	118
		V brušku	121
		Aké to bolo v brušku?	127
		Malý gurmán	134
		Denný program	143
		Srdce ako počítač	149
		Športovanie s maminkou	153
		Bosý výletník	161
		Čas narodenia	165
		Konečne na svete	169
		ČAKÁTE BONUSY?	174
		EPILÓG	175
		POVEDALI O KNIHE	176
		POĎAKOVANIE	180

Text © Eny Hanks 2019

Illustrations © Lucia Čermáková 2019

Slovak edition © 3H creative studio, spol. s r. o., Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už mechanickými, alebo elektronickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN 978-80-973216-0-4

Nepoznám silnejšie puto, než je medzi matkou a dieťaťom. Vzniká rýchlo ako blesk v momente, keď žena zistí, že bude mamou, a naplní sa, keď vidí to malé zázračné stvorenie. A nikdy sa neskončí... Mama nemusí byť anjel, ale musí byť mamou. V celej knihe vidím krásu rozhovoru, mama len počúva dieťa a ono rozpráva... Nikdy ma neomrzí počúvať deti, majú nám čo povedať.

Ako psychológ vidím veľa nešťastných detí či rodičov a viem im poradiť len jedno: dieťa musí byť milované a prijímané také, aké je! Bez podmienok, bez neustálej kritiky, výčitiek a požiadaviek, aké musí a má byť. Ich vnímanie sveta, ich čarovná fantázia, zaujímavé myslenie je pre mňa stále zázračné a dokáže ma nadchnúť. Deti ma neustále prekvapujú, tak ako chlapec v tomto príbehu, a pamätajú si len tie najkrajšie chvíle, ktoré stoja zato! Tak ako táto kniha plná silných zážitkov.

Mária Tóthová Šimčáková, detská psychologička

Detská fantázia je neuveriteľná a krehká. Neuveriteľná preto, že jej my, dospelí, už dávno zbavení schopnosti prijať jej podstatu, nechceme uveriť, a krehká preto, že ju sami u detí potláčame tým, ako ich neustále opravujeme a hovoríme im tie „správne a overené“ fakty. Náš pragmatizmus nabaľovaný vekom nám totiž ani nič iné neumožňuje.

Zažil som už mnoho senzačných detských zistení, úvah a odhalení, obidvaja moji synovia v ich prezentáciách neboli výnimkami a často mňa i moju ženu zaskočili svojimi ranými detskými poznatkami.

Mrzí ma, že som vtedy nemal rovnaký nápad ako autorka tejto knižky a nenahral si tie ich úžasné a prekvapivé vety o tom, čo bolo „predtým“. No pamätáme si ich so ženou doteraz.

Som rád, že som si mohol prečítať túto knižku a aspoň sčasti pochopiť stav duše ženy, ktorá prežíva najkrajšie chvíle svojho života. Dúfam, že sa táto výpoveď stane návodom pre všetkých rodičov, aby v ranom fantazírovaní svojim deťom nielen nebránili, ale naopak, venovali mu pozornosť a podporovali ho, ako najdlhšie to pôjde, pretože môže byť pre ich ďalšie uvažovanie o živote, akokoľvek je krehký a neuveriteľný, veľmi dôležitý.

Miroslav Donutil, herec

*Mami, napíšeme knižku pre všetky deti na celom svete a ich rodičov,
pre babky a dedkov a pre všetkých, aby vedeli, aké to bolo v brušku.
Dobre, mami?*

S obdivom venujem môjmu najdrahšiemu synčekovi za nádherné,
inšpirujúce, zábavné, ale aj poučné rozprávanie s nekonečnou
úprimnou láskou. Ďakujem, že si sa mi narodil a že môžem byť
s tebou. Si úžasný zázrak, najdrahší, svetlo môjho života.

Otváram dlane pre všetko vzácne. Lúbim ťa.

Súčasťou materstva je ochrana dieťaťa. Mená a životopisné údaje, ktoré som použila pri písaní tejto knižky, som zmenila z dôvodu ochrany nášho súkromia.

ÚVOD

Aké je vaše prečo?

Prečo ste dnes vstali z postele?

Čo ste jedli a jedli ste vôbec?

Prečo ste si dnes obliekli práve to oblečenie, ktoré máte?

Prečo sa to stalo?

Prečo ste prišli?

Prečo držíte v ruke túto knižku?

Prečo, prečo, prečo...

Každý deň sa pýtame alebo myslíme na PREČO.

Ide o veľké PREČO.

Láska, čas a smrť. Tieto tri abstraktné pojmy spájajú všetky ľudské bytosti na tomto svete, všetko, po čom túžime, všetko, o čo sa bojíme, že o to prídeme, že to viac nebudeme vlastniť, aj všetko, čo si nakoniec kúpime. To všetko robíme iba preto, že túžime po láske, chceme viac času a bojíme sa smrti. Láska, čas a smrť, tým sa to začína.

Collateral Beauty, film, 2016

Svet je skutočne fantastický. Je plný milých, úsmevných aj menej príjemných prekvapení. Zázraky sa dejú každý deň, každú hodinu. Každú minútu sa na svete narodí dvestopäťdesiat detí. Z toho stotri-násť príde na svet do chudoby a pätnásť s vrodeným defektom. To sú fakty, ktoré nás však ovplyvňujú.

Antarktída je najmenej prebádaným kontinentom na svete. Pre mnohé z nás je tehotenstvo a materstvo rovnako nepoznanou krajinou, akou je Antarktída. Je to o bádání, objavovaní, kráse, poučení, aj dennodennej revolúcii. Má to však zmysel.

Keď žena otehotnie, mení sa jej psychika, správanie a stravovacie návyky. Sú to pozoruhodné zmeny, až nadobudne pocit, že to telo ani nie je jej. S tým sa však veľmi rýchlo stotožní. Tehotenstvom sa začne celkom nové životné obdobie. Nádherné, ale aj náročné.

A tým všetkým som si prešla aj ja, ale kratšie. Moja sedemmesačná cesta bola rôznorodá. Napriek krátkosti času však bola úžasná aj dobrodružná. Stálo to zato!

Patrím k miliardám žien, ktoré porodili. Či už prirodzene, alebo cisárskym rezom. Pre každú z nás to bol zázrak. Zázrak, ktorý trvá. Niečo výnimočné, čo nám navždy zmenilo život.

Poviete si, no a čo. Čo je na tom. Čo už na tom bolo také špeciálne. Asi chce byť zaujímavá. Veď aj iné porodili a nemali potrebu o tom písať. Ani ja som nemala. Všetko to naštartoval jeden „obyčajný“ monológ môjho synčeka. A uistila ma ešte iná vec. Úplne do detailov mi opísal pár situácií, ktoré sa naozaj stali. Akoby vtedy sedel vedľa mňa. Lenže Matejko bol v čase, keď sa tie situácie odohrali, ešte len v brušku. Až to ma presvedčilo napísať náš príbeh. V tejto knihe som spojila moje rozprávanie o sedemmesačnom tehotenstve so synčekom veľkým dobrodružstvom. Možno sme objavili niečo, čo zatiaľ nedáva žiadny zmysel. Zatiaľ...

Vedeli ste, že v maminkinom brušku je nádherný ozajstný svet? Priam celý vesmír. Aj s najbližšou hviezdou slnečnej sústavy, Proxima Centauri. Ak ešte neveríte, Matejkove rozprávanie vás určite presvedčí, lebo jeho srdiečko je ukryté v každom slove. Vstúpte spolu s nami do sveta lásky, lásky matky a dieťaťa, ktorá trvá naveky.

Smerovku času predsa neobrátime. Ale môžeme sa vybrať do sveta detskej fantázie, fantazírovania 6-ročného človečika a jeho neveriteľných zážitkov, do krajiny nekonečných možností, do bezstarostného sveta radosti, abstrakcie, šťastia a zábavy, na ktorý sme my, dospelí, už dávno zabudli.

„To všetko je pravda, mami, tak to tam bolo.“

Každý určite niekedy pomyslel na to, aké to bude, keď zomrieme. Čo nás čaká, kam pôjdeme, čo s nami bude potom. Ale zamýšľali ste sa niekedy nad tým, ako to vlastne bolo PREDTÝM? Skôr než sme prišli na svet?

Náš život sa nezačína narodením, ale dávno predtým, ak si to vôbec dokážeme predstaviť.

Toto unikátne rozprávanie môjho synčeka je o tom, že sme boli predtým, ako sme sa narodili. Žili sme niekde v časopriestore, ktorý je ďaleko, až za hranicami detskej fantázie – absolútna. Nie je o dokazovaní, že to tak naozaj bolo, ale o rozprávaní, že by to mohlo byť aj takto.

O tom, že si svoju matku možno sami hľadáme, vyberáme a prejdeme celý svet, aby sme ju našli. A že máme dôvody, prečo to robíme. A ak sme si ju aj vybrali, ešte sa jej nemusíme narodiť, ale poďme pekne po poriadku...

Je to zvláštny príbeh, zahalený rúskom tajomstva. Keď dovolíme našim deťom snívať, brána za hranicou poznaného sa otvorí. Skúsme pochopiť ich prežívanie, atmosféru, sny, nápady... Je to naozaj iba detské snívanie? Tento príbeh možno podáva obraz o tajomstve života predtým, než sme sa narodili, na ktoré sme dávno zabudli. Fantáziu, ktorá možno ani nie je fantáziou.

Je na vás, ako precítite tento príbeh a rozprávanie dvoch blízkych bytostí, či ho budete považovať za vymyslený alebo skutočný. V každom prípade stojí za prečítanie a zamyslenie. Ak tak urobíte, možno sa budete zamýšľať znova a znova.

A tak, ako génius Nikola Tesla skrotil energiu, my sme ňou nešetrili.

Čas všetko mení, toto rozprávanie tu však zostane navždy pre všetkých, ktorí si chcú spomenúť na svoje detstvo plné objavovania, poznávaní a emócií. A možno aj na príbeh mikrosvetu v brušku, o ktorom budete môcť porozprávať tým najkrajším a najláskavejším bytostiam na svete, svojim deťom, vnúčatám, alebo len tak niekomu, kto o to bude stáť. A možno v tomto uponáhľanom svete prežijete niečo, čo bolo zabudnuté vo vašich srdciach.

Darujte si navzájom pozornosť a hlavne buďte spolu a rozprávajte sa, vytvárajte s úsmevom ďalšie neveriteľné príbehy. Určite si cestu, sami zistíte, ako ďaleko môžete zísť.

Nech táto knižka slúži ako motivácia, pomôcka na to, ako tráviť čas spolu, porozmýšľať a hlavne sa zabaviť, potešiť iných, aspoň na malú chvíľku zastaviť čas a spolu prežiť okamihy radosti a šťastia. Vnímajte svoje pocity, v mnohom sa vám to vráti, najpravdivejšie je totiž to, čo cítíme. *Pretože len keď dávame, nadobúdame.*

Najväčší dar, ktorý môžeš niekomu dať, je tvoj čas. Dávaš mu totiž kus svojho života, ktorý už nikdy nezískaš späť.

The image features a large, white, rounded shape representing a moon, centered on a solid blue background. The moon is decorated with several yellow, five-pointed stars of varying sizes. At the bottom of the moon, there are blue, stylized cloud shapes. The text "I. ČASŤ" is written in a blue, sans-serif font in the center of the moon.

I. ČASŤ

TEHOTENSTVO

ČAS
ZÁZRAKOV

VÝNIMOČNÝ SILVESTER

A najkrajšie sú tu rána.

Keď sa slnko prebúdza a pohládza koruny košatých stromov a lúčom pohladí rozospátého motýľa a rannú rosu premení na trblietavý diamant a vykúpe sa v roztopašných vlnkách potôčika.

A najkrajšie sú tu rána. Keď sa celý svet usmieva. Keď sa celý svet usmieva spolu so mnou.

Iveta Buralová

Nechce sa mi vstať, veď je ešte skoro ráno, Silvester. Niekto si asi poplietol rannú hodinu s polnocou a hádže petardy, blázon. Diaľkovým ovládačom zapínam rádio, práve sa z éteru šíri ranná náladovka od Franka Sinatru, My Way. Prespievalo ju 19 sólistov z celého sveta, ale originál je originál. Veľmi príjemná pieseň, mám ju rada. Ležím v posteli a uvažujem. Nie som posadnutá, ale v poslednom čase sa mi každé ráno natíska rovnaká myšlienka. Predstavujem si obrovské, nekonečné makové polia. Sú celé červené, je to nádhera. Toľko makov a možno taký jeden máčik vyhrá súboj kto z koho, nie? Jedno jediné zrníčko prežije. Ale čo tie ostatné, tie milióny máčikov...

Mám 37 rokov, vek neriešim, aj keď by už asi bolo načase stať sa rodičom. Ako žena som pripravená, hovorím si.

Túžim mať bábätko. Je čas. Cítim veľké požehnanie. Veď jeden z najväčších darov, aké môže žena dostať, je dieťaťko.

Áno, cítim to tak, preto to považujem za správne. A som zvedavá, bože, tá zvedavosť, pri čítaní rôznych článkov a kníh sa zo všetkých kútov na mňa valia informácie ako lavína: *Keď sa vám narodí dieťa, všetko sa otočí a zmení o 180 stupňov. Nič nebudete stíhať, zavládne chaos, stres.* No určite, pomyslím si, veď už som čosi preskákala, mňa sa to netýka. Či? Nemôžem tomu uveriť, zamietam aj túto odstrašujúcu informáciu, ale je ich toľko, akoby ženy chceli odradiť alebo čo. Veď

ak by sa to podarilo a narodí sa mi dieťaťko, pravda, je to obrovská zmena. Ja určite budem všetko stíhať, však? Naučím sa, zvládnem to. Aký chaos? Presviedčam samu seba. Predstavujem si krásny život plný lásky, šťastia, maznania, objatí – tie deti milujú, porozumenia, náklonnosti, objavovania, zábavy, prechádzok, rozhovorov, spievania, kreslenia, tancovania, hrania, pečenia, varenia, sadenia rôznych rastlín a neviem čo ešte. Teplo domova. Rada by som sa stala matkou. *Mamou!* Verím, že budem aspoň taká dobrá, ako je tá moja. Budem rodič a rodič nie je dekorácia. Ani hologram.

Nutkanie v podbrušku mi dáva jasne najavo, že dnes ráno sa vylihovanie skončilo. V kúpeľni kontrolujem situáciu, hádam kilometer dlhý leták mám prečítaný. Obal s letákom je väčší ako samotný obsah. Som pripravená, naladená, netrpezlivá a nervózna.

Sedím na záchodovej mise a podľa návodu ocikávam pásik. Čakám, tak to píšú v návode. Pomaličky sa sfarbuje jeden pásik, oči mám vytreštené, ešte aj „tretie“ oko. Sledujem, či sa zafarbí aj druhý pásik. Postupne vidím, že sú ružové pásiky dva, nie jeden! Prvé pocity sú zmiešané, šokujúce a chaotické. Je to naozaj pravda? Naozaj? Mám uveriť pásikom? Taká dôležitá informácia, ktorá mi má zmeniť život? Mne, potenciálnej matke to má „oznámiť“ pásik??? Neskúša to na mňa? Čo ak je škodoradostný a usmieva sa, že som mu naletela? Umáram sa myšlienkami. Prestáva mi fungovať mozog, srdce mi bije ako zvon, dúfam, že mi nevyskočí z hrude. Zrýchľuje sa mi dych, pľúca práve zahlasovali za kolaps, bože, ja asi odpadnem. Ľudia, pomoc, pomyslím si, tu som.

Musím sa upokojiť, sústrediť sa. Ten prvý test sa mohol mýliť, však? Zhlboka dýcham. V škatulke je viac testovacích pásikov, ponúka sa mi možnosť otestovať sa znova.

Ako spieva zvonivým hlasom George Michael – One More Try (Ešte jeden pokus). Až potom uverím, že je to tak. Ešte raz musím cikať na pásik, ale nejde mi to. Sedím na záchode ako kvočka, tlačím, prosím a motivujem svoj močový mechúr. Aspoň trošku, poď, poď. Konečne sa to podarí. Je to naozaj iba malá „troška“, ale stačí. Čakám, sú to nekonečné sekundy. Kurník, je to vôbec funkčné?

Čo ak mi v lekárni predali nejaký brak, uvažujem skoro nahlas. Spoliehajú sa na to, že sa človek v záplave liekov a zdravotných pomôcok nevie dobre zorientovať. Alebo to ja sa neviem zorientovať? V mojom veku? Cítim sa ako kamenná socha Mysliteľ od Augusta Rodina. Tiež si tak sedím, ani sa nepohnem, aj ruku mám založenú pod bradou. V tomto bode trošku mením dispozíciu, druhou rukou držím ten pásik. Myšlienky sa mi rozutekali, sú všade, nedajú sa zastaviť, všetko naberá na obrátkach, úplne ma to ovládlo, stále hypnotizujem pásik a čakám. Prečo sa má vlastne sfarbiť naružovo? Kto to vymyslel? No poď, čo ti to tak trvá.

Naozaj, aj druhý test ma presviedča, že je to tak. Sekunda pravdy je tu, asi omdliem. Cítim sa psychicky vyčerpaná, ale zároveň zvláštna šťastná, že som vyhrala nad pásikom. Stále sedím na záchode, dostávam sa do eufórie, slzy mi stekajú po tvári.

Osliepilo ma to, zalahlo mi v ušiach, nepočujem nič, iba tlkot svojho srdca. Bije mi zrýchleným tempom, ale je to iné, od radosti ma oblieva pot, budem mamou! Ja budem mamou! Mama. Nahlas sa presviedčam. Je to také úžasné, až sa bojím uveriť.

Len pokoj, hovorím si, nech ma z tej radosti neporazí, veď už nemám dvadsať. Snažím sa dýchať, usmievam sa. A bude to dievča alebo chlapec? Túžim mať chlapčeka, určite to bude chlapec, pomyslí si. A stále sa pozerám na ten zvláštny pásik, akoby tam bolo všetko napísané. Až po dlhej chvíli vstávam zo záchoda, z toľkého sedenia ma bolí zadok. Zaručene mám na ňom odtlačok. Mechanicky si umývam ruky mydlom a oplachujem si tvár studenou vodou, aby som sa spamätala. Zrazu si uvedomím, že som si mydlom umyla aj oči, neskutočne ma pália. Zo zrkadla sa na mňa pozerá nová tvár. Oči červené ako králik, už mi chýbajú iba dlhé uši a mrkva do úst a bude to dokonalé. Smejem sa vlastnému obrazu a postupne sa začínam stotožňovať s informáciou z pásika. Vymývam si mydlo z očí, aj slzy mi tečú, sú niekde medzi molekulami mydlovej peny. Za chvíľu som ako bublifuk. Mydlo mám aj v ústach, z nosa sa mi nafukujú mydlové bublinky. Vyzerám ako malé dievčatko.

Pásik odkladám do zásuvky a nechávam si túto informáciu zatiaľ pre seba. Iba na chvíľočku, potrebujem ju spracovať. Mozog mi

horí, centrála v mojej hlave sa prehriala, nestačí spracovávať dáta. Objala by som celý svet, srdiečko moje, už si v brušku, to je kreatívne entrée. Máš svoj osobný kód ako v trezore a ten bude zamknutý. Postupne bude oťažievat', ale budem ho nosiť stále so sebou, až kým sa nenarodíš. Ubytuj sa tam, láska, pripravila som bývanie iba pre teba. Ja sa o teba postarám. Budeme traja! Dnes je výnimočné ráno, naozaj. Fantastické! Milujem život!

Je Silvester, počujem ako strieľajú petardy, haló, ľudia, veď je ešte len ráno. Stále som v kúpeľni, sedím na okraji vane a spomínam si, že sme pred dvomi týždňami boli vo Viedni na vianočných trhoch. Bol slnečný deň, sucho, bez snehu, ale neskutočná zima. Mrázik vybehol z rozprávky a začal pobeť sem a tam. Škoda, nevidela som ho, iba cítila. Tak som si pri tej prechádzke, nevediac, že som tehotná, dala varené červené víno, aby ma zahrialo. A zahrialo ma hneď dvakrát. Ej, ako mi zrazu hralo za riťkou, až som mala pocit, že za mnou chodí Joseph Haydn osobne, počula som jeho Symfóniu No. 94 in G – Andante, nie jeho kroky. To bola paráda, zavrite oči a nechajte sa unášať notami. Počujete to, čo ja? Dva hrnčeky vareného vína, veď za štyri hodiny chodenia to nebolo veľa, teda dúfam. Keby som to vedela, uvažujem, dám si radšej čaj. No nič, veď ja toho tak či tak veľa nevypijem. A hrnček mám doteraz na pamiatku. Navždy bude hriať aj hrať.

A to ešte nehovorím, ako ma minulý týždeň v Tatrách ovalil na svahu vlek plnou silou do hlavy. Len som sa na pár sekúnd obzrela. Manžel sa ma práve niečo pýtal. Otočila som sa. Páni, ten vlek mi dal, až ma odrazilo. Hneď som videla hviezdičky, na chvíľu som stratila orientáciu. Našťastie, namiesto prilby som mala hrubú hand made pletenú čiapku od mamky s parádnym brmbolcom ako svet. Tá ma zachránila. Bezpečnosť nadovšetko, ale skoro sa mi to vypomstilo. Dávajte si pozor na svoju centrálu! Najprv sa asi musí niečo stať, aby sme si uvedomili veci. To bol nápad, ísť v čiapke na svah! Padla som do snehu ako mech zemiakov, ale taký fajnový, toľko oblečenia spraví svoje a aj sadielko ma ochránilo. Tie „modelky“ by si kosti polámali, určite by nepadli ako ja, do vankúša. Niekedy má mierne zvýšený BMI index aj svoje výhody, však? Chvíľku som nevedela, kde som, a keď som sa už chcela postaviť, mala som nohy ako v sadre,

niečo mi ich držalo. Pozerám, veď to sú moje lyže! No, legendárny Ole Einar Bjørndalen zo mňa nebude, aj keď to, čo mi tečie z nosa, mi ho silno pripomína.

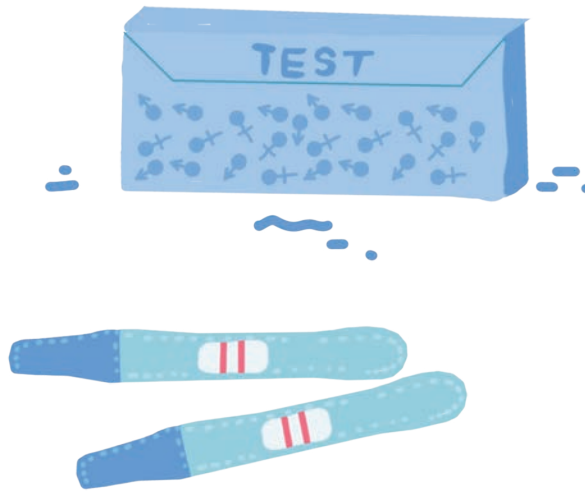
Tým sa moje originálne zážitky posledných dní nekončia. Občas parkujem v podzemnej garáži. Pri východe sa obzriem a presviedčam sa, či som zamkla auto. Neurobím ani dva kroky, keď to zrazu schytám rovno do tváre. Reflexívne odskakujem. Obzerám sa okolo seba, nikde nikoho. Hádam tu nie sú duchovia? Hovorím si. Cítim, ako mi niečo teplé steká po tvári. Bože, veď je to krv! Mám rozrazenú peru a možno aj vybitý zub. Začína vo mne vrieť zlosť aj zúfalstvo zároveň, cítim, že mi stúpa adrenalín i tlak. Aj mi je do plaču, aj do smiechu, ani neviem, čo mám skôr robiť. Znova sa obzerám. Áno, som tu úplne sama. Vedľa mňa rampa. Chápete to? Ovalila ma rampa, postavila sa mi do cesty. Je to možné? Čo nemá bezpečnostný senzor? Nemá, konštatujem. To je ale drzosť! Haló, existuje okrem mňa ešte niekto s podobnou skúsenosťou? Vnútorne ticho. Volám kamarátovi chirurgovi, čo sa mi stalo, sadám do auta a utekám do nemocnice. Stojím v ordinácii. Zbadá ma a namiesto prvej pomoci dostávam záchvat jeho smiechu. Ukradomky sa obzriem v zrkadle a rýchlo pochopím prečo. Pery mám síce fialové a krvácajúce, ale sú luxusne obrovské, úplne botoxové. Dámy, nemusíte platiť žiadne drahé zákroky. Postavte sa k rampe a nové pery, možno i facelifting máte zadarmo. Musíte mať iba správny postoj! Po „rampovom útoku“ mi zostala jazva nad perou. Zuby to, našťastie, prežili. Apropó, tá rampa je dodnes sčasti obalená molitanom. Možno čakajú, že sa vrátim.

Stále sedím na vani, eufória ma neopúšťa, premietam si v myšli rôzne situácie, myšlienky mi skáču a vozia sa všelikade, celkom ako v zábavnom parku. Som sebaistá. Uchovávam svoje myšlienky v tajnosti, samozrejme, iba nateraz. The Sweetest Taboo (Najsladšie tabu), ako spieva Sade. Idem skvelú správu oznámiť manželovi. Je prekvapený, myslím, že ho to na chvíľu vyviedlo z miery... Jasné, že sa veľmi potešil.

Večer sa ideme s partiou známych silvestrovsky zabaviť, rozlúčiť sa so starým a privítať nový rok. Dnes je čo oslavovať! Dokonca sú dva spôsoby, ako to osláviť. Lepšie a ešte lepšie. Okrem nového roka aj zmenu môjho stavu, veď budeme traja.

Amandla, amandla, hovorím si v duchu. Slovo amandla pochádza z Južnej Afriky od kmeňa Zuluov a znamená sila alebo energia.

V ten večer sme v tombole vyhrali prvú cenu. Dobré, však? Bola to náhoda? Ale nevyužili sme to, akosi nám bolo lepšie doma, ako ísť na pobyt do hotela.

1. MESIAC

Sladké tajomstvo – v lone vám celkom nebadane vzniká nový život, začína sa vyvíjať jedinečné indivíduum.

Narodí sa chlapec alebo dievčatko, akú farbu budú mať jeho vlásky? Všetko je určené krátko po oplodnení. Čítam, že z celosvetových údajov vyplýva, že u tehotnej ženy je pravdepodobnosť porodenia dvojčiat 1,2 percenta.

Jedinečné indivíduum, to je veľmi neosobné slovo, akoby v mojom bruchu parazitoval cudzí človek. Prečo to nenapišu jemnejšie? Asi to písal chlap, úplne ma to rozhodilo, hľadám v mysli inú alternatívu, veď tie knižky mi majú tehotenstvo priblížiť. Necítim z nich porozumenie, alebo neviem čítať s porozumením? Chýbajú tam láskavé slová, navodenie správnej atmosféry, motivácia ako prežiť a zároveň si to aj užiť, nebáť sa nového, čo ma ako matku čaká. Zo všetkých strán sa na mňa valia rôzne reklamy a stopercentne fungujúce návody (kúzla a čary na počkanie). Je iba na mojom rozhodnutí, čo si vyberiem. Mám pochybnosti, či si vyberiem vždy správne.

Rozmýšľam, ako na to. Potrebujem iba správne súradnice, orientáciu mám viac ako dobrú, nestratím sa, poradím si. Tony kníh sa na mňa valia a predbiehajú sa v radách, listujem v jednej, druhej, tretej, samé grafy a poučenia, odrádza ma to. Literatúra opisuje materstvo ako technickú záležitosť (dokumentáciu, priam projekt na stavbu domu). Ale ja si nerobím žiadny rekvalifikačný kurz, počuje ma niekto? Sú to mudrlanti, alebo ako hovoria Česi – *pisálkové*. Konečne som našla niečo osobné, šité pre mňa na mieru a hlavne žiadny román. Stručná, jasná a praktická kniha od Annette Noldeovej: Tehotenský kalendár. To je ono.

Nedala som sa odradiť. Keďže sme už dvaja, tak všetko robíme spolu. Čítame aj počúvame rôzne audioknihy... Egyptan Sinuhe, Ja, Rembrandt od Davida Weissa, tiež autorov Georga Simenona, Paula Coelhoa, Julesa Verna, Daniela Defoa, Roalda Dahla, Hermana Melvilla, Jasunariho Kawabatu... ale aj detské rozprávky. Milujem rozprávky, je to relax, tiež básne, dejiny umenia a všeličo, čo mi príde pod ruky. Už som to vystavala ako Antoni

Gaudí svoj slávny chrám Sagrada Familia. Začali ju stavať v roku 1882. Precízne prepracovaný architektonický skvost, však? Videli ste tú nádheru? Čo tam po tom, že je v Španielsku. Použijete vizuálnu pamäť. A pritom budova stále nie je dokončená a dodnes sa pokračuje v stavebných prácach. Už 136 rokov. Vraj jej dokončenie plánujú na rok 2026. Doteraz to bola „čierna“ stavba. Až v roku 2018 dostala oficiálne povolenie. Po jej ukončení by mohli Freddie Mercury a Montserrat Caballé zaspievať skladbu Barcelona, keby žili. Ostane však len pri tom mohli. Možno to predsa zaspievajú, tam hore... Len aby to vôbec dostavali, lebo ak sa stavia v Španielsku tak ako u nás...

V súvislosti so stavaním som si spomenula na istého vedúceho stavby, ktorý nedávno v televíznych správach hovoril o búraní mosta. Mali búrať starý most, ktorý mal byť nahradený novým, modernejším, lepším a krajším. Vraj ten starý je veľmi kvalitne postavený a bude ho problematické zbúrať. Čo tým chcel asi povedať?

Zasa som sa nechala uniesť dnešnou dobou. Mením tému, svet nie je taký chladný a zlý, ako sa na prvý pohľad zdá, je bohatší, rozmanitejší a väčší. Každá minca má dve strany, môžem si vybrať, ktorú chcem vidieť.

Už aby tu bola jar, ako dvaja praví mičurinci obsadíme náš veľký balkón do posledného miesta. Veď aj bruško bude pomáhať. Jasné, že nechám miesto na chodenie, ako by som potom polievala kvety? V byte máme všade kvety, botanická záhrada to stále nie je, iba sa k nej približujeme. Pracujem, starám sa o domácnosť... Všetko funguje normálne ako doteraz. Veď som zdravá, aktívna a snažím sa byť aj atraktívna. Nie som typ, ktorý rád polihuje, práve naopak. Ďakujem ti, Bože, za to. Som motivovaná, nie demotivovaná. Odolávam všetkým poveternostným vplyvom aj rôznym vibráciám.

Človečik, maličký ako zrnko ryže, ktorý je u mňa v brušku na časovo limitovanej návšteve, ma učí a smeruje zároveň. Všetko prichádza samo, je to zázrak. Tieto pocity sa nedajú dostatočne opísať. Vlastne, nedajú sa vôbec opísať. Sú jedinečné a je dôležité užiť si ich.

Ani vám všetky neprezradím. Ale sú skvelé. Ved' v podstate sa nič nedeje. Zatiaľ. Hlavne, aby bolo bábätko v poriadku a nič mu nechýbalo. To bruško má veľkú výhodu, však? Je tam všetko, nič nemusíte kupovať. Kompletne zariadené, aj s odsávačkou pár od Nikolu Teslu, ved' to bude potrebovať, keď si bude poprdkávať. Hádám nebude vypúšťať radón. Je to síce prirodzene sa vyskytujúci chemický prvok v skupine vzácnych plynov, ale aj tak.

Aha, tu čítam: Vtáky to majú ľahké, nazbierajú si drevené halúžky a trávu a postaví si hniezdo. Tým dajú všetkým najavo, že budú mať rodinu. Budúcej matke narastie viditeľné brucho až v piatom mesiaci a svoje „hniezdo“ nosí nonstop so sebou. Čo je okrem radosti aj fyzická záťaž a nie každá žena sa s ňou bez problémov dokáže vyrovnáť.

Každá z nás lieta ako vták, aj keď nie je tehotná. Myslím si, že je to dobré prirovnanie. Ak autorka knihy náhodou nemyslela na zobák.

My, ženy sme totiž expertky. Roky robíme všetko preto, aby sme neotehotneli, potom zasa robíme všetko preto, aby sme otehotneli. Len čo otehotnieme, túžime po tom, aby sa už dieťa narodilo. Len čo sa narodí, už by sme chceli, aby chodilo, potom keď chodí, aby už chodilo do škôlky, a najlepšie hneď aj do školy, aby sme videli, či je šikovné a bystré. Keď je na základke, už vidíme, ako maturuje, a keď je na strednej, už by sme chceli byť na jeho promócií. Stále prahne len po tom, aby bolo zdravé, láskavé, múdre, šťastné, citlivé, skromné, slušné, empatické, vzdelané, úctivé, šikovné, usilovné a vytrvalé, krásne, pracovité, zdravo sebavedomé so silnou morálkou a srdcom a neviem čo všetko ešte.

Áno, také sme. Vždy niečo chceme a keď to dosiahneme, vymyslíme si zasa niečo iné. Sme ako malebné Faerské ostrovy uprostred Atlantického oceánu. Neuveriteľné, nepreskúmané, nedotknuté. Hoci väčšina z nás je už dotknutá, aj tak je na nás stále čo objavovať. Tak to bolo, je a bude naveky. Aspoň s nami nie je nuda.

S manželom často chodíme na prechádzky k jazeru Neusiedl am See. Podporujem krvný obeh, keďže mávam nízky tlak. Práve na ňom stojím. Nie na tlaku, ale na jazere. Celé je pokryté ľadom, vodné trávky